

EL VIATGE DEL PARE

Traductora: Ainara Munt Ojanguren

Sinopsi

El Manel s'ha quedat sol amb el pare, ja vell. Abans que la mare morís el Manel li va prometre que tindria cura del pare fins al final, però no preveia les dificultats que representaria dur a terme aquesta tasca. El viatge que ha iniciat ha fet trontollar la seva vida de cap a peus: ha perdut la parella, i la seva feina penja d'un fil; però el més dur és la relació amb el pare qui, malalt, va perdent la memòria i va desintegrant-se progressivament. Al llarg del viatge, el Manel arribarà a conèixer el pare, aconseguirà dissipar l'ombra allargada de l'oncle Juan, omnipresent, i entendre la seva pròpia història. Tanmateix, per aconseguir-ho caldrà arribar a l'última parada.

(Les parets de l'escenari estan a la vista. Hi ha força mobles i coses escampades per terra. N'hi ha quatre que ens criden especialment l'atenció: un acordió, dues maletes, un penja-robes de peu amb la roba de la mare i un telèfon.)

(Dos actors entren a escena. Un s'asseu en una cadira que hi ha a un costat de l'escenari i l'altre s'acosta a la part frontal de l'escenari i comença a parlar quan es produeix el canvi de llums.)

ACTOR-PARE: «El que és vell són les coses», ens deien els vells de casa nostra *(Somriu amargament)* i nosaltres rèiem perquè ens semblaven coses de vells. *(Amb resignació)* Però el riure es panseix en un tres i no res. I comences a oblidar... *(pausa)* Primer de tot, les coses: què n'he fet, de les claus? Després, els compromisos: quin dia m'ha dit el metge que torni? I aprens a apuntar-t'ho tot... *(Resignat)* fins que t'oblides de mirar les coses que t'has apuntat. No recordes què vas fer la nit anterior, què has dit avui al matí, què has de fer aquest vespre. Se t'obliden les pastilles, les ulleres, els noms, els aniversaris, les cares, els camins. I per últim, se t'oblida on estàs i per què, i fins i tot qui ets. Se t'oblida tot. El que és bo i el que és dolent; el que val la pena i el que fa pena oblidar. L'oblit no coneix fronteres. Passes de ser algú a no ser res. I no només tu, perquè un cop ja no ets res, tota la resta desapareix. Només perdura una cosa: ets vell, cada cop més vell. Irremeiablement. No hi ha marxa enrere.

INICI DE L'OBRA

(CANVI DE LLUMS)

(Se sent un tren, cada cop més a prop, cada cop més fort. El tren s'acosta a gran velocitat. El PARE és al mig de l'escenari, content. No sent el soroll del tren. Toca

el seu acordió imaginari, totalment immers en el seu món. Compon una melodia nova, la melodia més bonica del món. Sembla que li està quedant molt bé.)

(Se sent el xiulet del tren.)

(Al mateix espai, en un altre pla, en MANEL, el seu fill, fa multiplicacions sense parar. Està molt concentrat. No té cap paper ni cap bolígraf a mà. Calcula mentalment.)

MANEL: Nou mil cinc-cents trenta-cinc per vuit mil dos-cents trenta-dos, setanta-vuit milions quatre-cents vuitanta-dos mil cinc-cents vuitanta-cinc. 9535 per 8232, 78.492.120. 9535 per 8233, 78.501.655. 9535 per 8234...

(Mentrestant, veiem el PARE cantant i escarrasant-se a treure melodies meravelloses amb l'acordió imaginari. Taral·leja la melodia; sembla content de parlar amb la seva dona.)

(En un segon pla el MÚSIC ofereix la seva cançó.)

MÚSIC:

Al viatge de la vida
també hi van les maletes;
maletes molt pesades,
tant com les absències.
Tanmateix, a l'última estació
tot esdevé lleuger,
massa lleuger
en el viatge compartit.

(A continuació el PARE pensa en veu alta, recordant:)

PARE: Rossa! Avui es respira un aire diferent! Em sento diferent: en forma, amb força... com quan ens vam conèixer. Te'n recordes, rossa? Recordes com vaig pujar-te al tren fent-te volar? Vaig agafar-te la mà, et vaig tirar cap a mi, i amunt, rossa! Vine cap aquí! Quan s'és jove no hi ha res impossible. I jo (*Donant-se copets al cap*) encara sóc jove! (*Il·lusionat*) Aiiii, quines ganes que tinc d'es-

tar amb tu!!! No ho saps prou! I (*torna a donar-se copets al cap*) quan aquest s'encaparra... (*No acaba la frase*) Com quan et vaig pujar al tren tirant-te cap a mi (*Recordant el moment*) «Vine cap aquí, rossa!» I tu: «Rossa, jo? I ara!», i llavors vas riure. Amb aquell riure teu... Aquell riure tan fascinant! (*Riu, perdut en els records*) La meva rossa... (*Tornant a la realitat*) Ara, escolta això. Em falta molt poc. Escolta, eh! Oi que és bonica?! (*Taral·lejant*) És preciosa. Com tu, rossa. La més rebonica del món.

(*Al PARE li falta un tros de la melodia. De sobte deixa de tocar. No sap com continuar. Durant un instant sembla que està desorientat, però no és aquest el problema. No se'n surt, es veu incapaç de compondre una continuació per a la seva melodia. Ho prova reiteradament, sense pausa. Tot seguit somriu novament i torna a tocar la melodia des del principi.*)

PARE: Aiaiai, que ja l'acabo. Una miconna i la tinc!

(*El soroll del tren, el xiulet del tren i la melodia es van barrejant.*)

(*En MANEL s'aixeca de la cadira i el crida.*)

MANEL: Pare!!!!!!!

MÚSIC: Segona estació: la sala d'estar. Mare! Què em poso?

3a escena

(*El PARE plora desconsoladament. En MANEL aprofita per enllestir coses. El pare està cada cop més desesperat.*)

PARE: Per què no? Vull que vingui. Rossa! Ha de saber que només em falta una mica. Vine, rossa! T'he d'explicar una costa... Tinc por, mare. Sí, tinc por. Vas marxar tu i va venir la por! No vull quedar-me sol amb ell... Escolta... No diu res, però jo sé que hi és. M'apaga el llum; sap que em fa por la foscor. (*Li xiula, dolçament*) *Fiuuu!* Rossa? És només quan penso en tu que em marxa la por. Per què te n'has anat? Saps prou bé que necessito les teves mans per fer

fora la por; que necessito els teus llavis perquè els meus somriquin; els teus cabells foscos per poder dir-te: «Rossa, rossa...» (*Mirant en MANEL, amb desesperació*) Sí, ell és aquí. Sempre hi és, a l'aguait... No somriu mai... Com si no sabés qui és. (*Pausa*) Em diu «pare». Ha! Pare! A mi no m'enreda! (*En veu baixa*) Aquest no és el meu fill. Aquest és en Juan. El malparit d'en Juan! No. No em posaré a parlar malament del teu germà! T'ho vaig prometre i saps que sóc un home de paraula. Però tampoc no he estat jo, qui ha començat a provocar. Que si sóc un penques... Per què m'ha de mirar fent-me una repassada davant del meu fill? Com si ell fos l'amo i senyor de la casa! És un desagrait, això és el que és!! Que li hem fet un lloc a la família, coi!! Com si fos fàcil viure amb el Senyor Perfecte! (...) Com? (*Nerviós*) Perdona, reina, perdona. No hauria d'haver dit això. (...) Sé que necessitem els seus diners per tirar endavant. Fes el favor de no posar-te trista. Digue'm alguna cosa... No puc sofrir veure't trista. A tu, no. No marxis. On vas?! On vas, rossa?! On vas?!... Mare, no marxis...! Mare! Vull venir amb tu! Vull venir amb tu!

(*En MANEL entra. No pot veure el PARE plorar.*)

MANEL: Ssst, pare... Pare, prou! La mare és morta... La mare...

(*En MANEL s'allunya i la llum ens mostra la sala d'estar. En MANEL agafa una peça de roba i es vesteix mecànicament, com cada dia, amb la mateixa cerimònia de cada dia. Vestit de la seva mare, s'acosta al PARE. En MANEL sap que és l'única manera que el PARE es tranquil·litzi. Al PARE se li il·lumina la cara d'alegria.*)

PARE: Reina meva! Has vingut, sempre acabes venint... Moltes gràcies! Em pensava... em pensava... (*Alleujat*) No res. Vas molt elegant, amb el vestit que et vaig regalar... (*Li agafa la mà tendrament*). Eres el centre d'atenció de totes les mirades, a plaça... La més rebonica del món. I va i em tries a mi! Casundena! Costa d'entendre, oi?! És clar que no feies altra cosa que riure. Ai, com hem rigut plegats! Però què carai! Aquesta vida, val més prendre-se-la a broma.

Gràcies. *(Li fa un petó a la mà)* Em permet, *mademoiselle?* *(Amb complicitat)* Què, encara t'agrada, eh?

(Tots dos s'asseuen.)

PARE: La vols escoltar? Em falta molt poc. *(Taral·lejant la melodia)*
Espectacular! La més rebonica del món. Com tu...

MANEL-MARE: Com estàs?

PARE: Doncs bé, ara molt bé. I tu?

(En MANEL-MARE no li diu res. Se'l queda mirant fixament.)

PARE: Ei, ei, ei... què són aquests ulls tan tristos...? Què tens?

(Alhora que comença a sonar l'acordió, el PARE allarga un braç cap a la mare, convidant-la a ballar.)

PARE: Vine... et portaré a la lluna. A la lluna! Ara oblida't del que t'hagi dit en Juan. No pensis en els diners... Ja ho veuràs, quan tingui un acordió... Posaré el món als teus peus! El món, i també la lluna!

(En MANEL-MARE aparta la mirada. El PARE l'agafa pel mentó i se l'acosta de manera que es queden cara a cara.)

PARE: No són pas gaire cars. I ara! Amb els diners que tens guardats sota el llit en tindrè prou. I encara te'n sobranen per comprar unes sabates noves al nen...

(En MANEL es treu la roba de la mare amb un sol moviment bruscat. El PARE continua amb els braços estirats com si la mare encara fos allà. En MANEL surt del quadrat de terra i torna a ocupar la seva posició a l'escenari.)

MANEL: No, mare. El pare no ho sap, però des que l'oncle Juan va marxar, has hagut de sacrificar moltes hores de son per guanyar aquests diners!

PARE: Continua ballant, rossa! Balla!

MANEL: Que no, mare! No pot donar-li aquests diners que tant li han costat d'estalviar. Són per a nosaltres! Per viure! Per comprar-me

unes sabates noves... Mare, a l'escola es riuen de mi perquè se'm veuen els mitjons.

(A l'altra punta de l'escenari.)

PARE: Rossa... Rossa!!!

MANEL: No!!!!

PARE: Moltes gràcies, rossa. Ets fascinant! Ara sí, amb aquest acordió posaré el món als teus peus!

MANEL: No, mare. No se l'escolti! *(Pausa)* El pare no sap què és portar les sabates foradades! Com vol que ho sàpiga? Ja ho diu l'oncle Juan: el pare no toca de peus a terra!

PARE: *(Continua ballant)* Vola! Vola sense parar, rossa!

MANEL: *(Plorant)* Que no, mare. Que el pare no en té ni idea...

(En MANEL s'acosta al PARE i, amb un moviment ràpid, es torna a posar la roba de la MARE i es posa a ballar amb el PARE com abans. El ball s'acaba i el PARE fa un petó a la seva estimada.)

(En MANEL s'aparta sobtadament.)

MANEL: Pare!

PARE: *(Obscè, juganer)* On és el culet més bonic de la casa?

(En MANEL, cabrejat, es treu la roba de la mare bruscament i s'allunya.)

MANEL: Prou! Ja n'hi ha prou! Em té fart! Però què estic fent? No sé per què li consento tot això. Jo no sóc com la mare. No l'estimo com ella. Jo... Jo... *(Recitant la llista de telèfons d'emergència)* SEM 061... , Creu Roja 902 222 292, Sanitat Respon 902 111 444...

ACTOR-PARE: Quarta estació: dues maletes. De viatge plegats.

5a escena

(L'ACTOR-PARE agafa la segona maleta i la posa al costat de l'altra. Les dues maletes ara estan il·luminades al centre de l'escenari. El PARE s'hi acosta i s'hi asseu al damunt. El PARE explica a en MANEL un conte: la història de la seva vida o, si més no, aquesta és la seva intenció. En MANEL està dret al seu costat, al costat de l'altra maleta.)

PARE: Fill...

MANEL: Digui'm, pare.

PARE: Deixa'm que t'expliqui un conte.

MANEL: No m'agraden els contes, m'avorreixen.

PARE: Tu deixa'm *(Pausa)*. Temps era temps, un nen que era molt bon jan se'n va anar tot content de vacances amb la seva família. Van anar a prop d'un estany. Aquell any, havia plogut molt i l'estany estava ple d'aigua.

(En MANEL comença a fer la maleta. Té una llista de coses molt llarga.)

MANEL: Tres parells de camises: una de groga, una de blava i una de blanca.

PARE: T'agrada?

MANEL: L'aigua?

PARE: El conte.

MANEL: Sí. *(Fent la seva)* Quatre parells de pantalons: dos de tergal i els altres dos de pana.

PARE: I l'aigua?

MANEL: De mitjons, cinc parells; un d'extra per dormir. I mitja dotzena de calçotets.

PARE: Molta aigua. Moltíssima aigua.

MANEL: Amb mitja dotzena ja en tindrà prou.

PARE: Molta! Moltíssima! (*Allarga la mà cap al sostre*) Com a mínim fins aquí! I saps què li va passar, al nen?

MANEL: Que no sabia nedar.

PARE: Com ho saps, tu...?

MANEL: Doncs perquè els nens petits no en saben.

PARE: No, el nostre nen no en sabia. Li feia por l'aigua. Així que l'aigua li arribava als genolls es posava a bramar.

MANEL: Tenia por d'ofegar-se.

PARE: Justa la fusta! Però el pare i la mare li deien que s'hi fiqués sense por! Que mentre toqués el fons amb la punteta dels peus no era perillós (*Continua amb la narració*) Al final, el nen decideix fer el pas: primer un peu, després l'altre! I de cop i volta el nen fa un crit: mare!!! La mare es queda glaçada. «Mare!, mare! Socors!», cridava el pobrissó.

MANEL: (*Xiuxiuejant*) Mare, socors...

PARE: «Ajuda'l» va dir la mare a l'oncle. «Que no veus que s'ofega?!»
«Treu el meu fill de l'aigua!!» «Tu saps nedar, treu-lo!!».

MANEL: Socors! Mare!

PARE: (*Pausa*) Però aleshores, sabates fora i...

MÚSIC: Però aleshores, sabates fora i...

PARE: ...va saltar ell.

MÚSIC: ...va saltar ell.

PARE: A cegues! Allà on l'havia vist per última vegada! Va ficar la mà a l'aigua, i res! Va ficar-la una mica més enllà i res, tampoc. Però no va desistir. I, de cop i volta: «Ja el tinc!», va cridar. «Ja el tinc! És aquí!», i va tirar cap amunt amb totes les seves forces agafant-lo pels cabells! Va portar el cos del petit cap a la riba i va deixar-lo als peus de la mare... La mare estava petrificada al costat del seu germà. Tots dos estaven allà parats: muts, cecs, immòbils. I men-

trestant jo (*passant-se a la primera persona*) vaig deixar el nen a terra i vaig començar a prémer-li el pit i a donar-li aire... Respira, petit... Respira... Respira! (*Li falta aire, s'està ofegant*)

MÚSIC: Respira, respira, respira...

MANEL: (*Com si de sobte tornés en si. Com si tot d'una copsés realment el sentit del conte*) Pare... Pare...? Vostè...? Però per què no m'ho havia dit mai?

(*Silenci. Només se sent el so de la respiració del PARE.*)

PARE: (*Ha passat a una altra història*) El pare sempre li deia: estira't a l'aigua. I el nano, que no volia. Tenia por de tornar-se a ofegar. Com si algú es pogués ofegar dues vegades! I el pare li deia: «Tu estira't tranquil, estaré sempre al teu costat».

MÚSIC: Sempre al teu costat.»

PARE: «Mira... et posaré la mà per sota de la panxa.»

MANEL: «Molt bé, pare. (Tendrament, disposat a participar en el conte) Pare, no em deixi anar, eh!»

PARE: «Confia en mi. No et deixaré anar. T'estaré aguantant tota l'estona per sota.»

MANEL: «I quan tregui la mà, què?»

PARE: «Tu, ara, no et preocupis per això! Fes anar els braços així: primer un, després l'altre. Per torns. Com si fossis un molí!»

MANEL: «Així?»

PARE: «Així, així, molt bé! I ara mou les cames amunt i avall!»

MANEL: «Miri, pare! Estic nedant! Com un molí!!! Sóc com un molí!!! Pare, pare, ja sé nedar!!!»

(*En MANEL, nedant, travessa l'escenari d'un cantó a l'altre. D'un costat a l'altre, del fons cap al davant. Està radiant de felicitat.*)

MANEL: «Ja sé nedar!, ja sé nedar!!»

PARE: (*Commogut*) «Sí, fill. Ja saps nedar! Ets tot un campió de natació!» (*Cantant*)

MANEL: (*Continua nedant, provant estils diferents*) «Miri! Miri que bé que ho faig!»

PARE: (*Cansat de sobte*) «Sí. Ja saps nedar. Tot sol. D'ara endavant ja no caldrà que et posi la mà sota la panxa. Ho veus?»

MANEL: «Pare... »

PARE: Hmm...?

(*De sobte, tots dos es queden callats, muts, pensant cadascun en les seves coses. Estan esgotats, com si haguessin fet un esforç enorme.*)

MANEL: Pare... vostè...

PARE: Ssst... És l'hora de dormir.

MANEL: Però si vostè no sap nedar... L'oncle Juan, en canvi...

PARE: Juan, *guant, suant!*

MANEL: ... era molt bon nedador. Però a vostè no l'he vist mai amb l'aigua per damunt de la cintura.

PARE: Què és el que no has vist?

MANEL: Nedar. Mai no l'he vist nedar.

PARE: Demà nedaràs fins molt lluny.. ja ho veuràs!

MANEL: Sí.

(*En MANEL s'ajup i obre les maletes.*)

MÚSIC: **Cinquena estació: telèfon. El dolor parla des de dins.**

6a escena

(*Matí. En MANEL té el telèfon a les mans. No sap què fer. Es debat entre trucar i*

no trucar: s'aixeca, seu, marca un número, penja... S'acosta al telèfon, s'allunya, seu, s'eixuga la suor, joguineja amb les mans.... El PARE, assegut a pocs metres d'ell, té el cap en una altra banda, immers en el seu món. Intenta completar la melodia insistentment. En MANEL s'ha decidit. I ho explicarà al Pare. S'aixeca, seu al costat del PARE i li comença a parlar.)

(El PARE continua tocant l'acordió.)

MANEL: Pare, he de dir-li una cosa: li he demanat una habitació en una llar d'avis.

(El PARE continua fent la seva, sense fer-li cas.)

MANEL: *(Nerviós)* És conscient del que vol dir això? En una llar d'avis!

(En MANEL, en un moment de desesperació, s'aixeca, li pren l'acordió imaginari que té entre les mans i el deixa sobre el sofà.)

MANEL: Pare, deixi estar això... Deixi estar un moment l'acordió. Això és important.

(El PARE, remugant, es queda mirant cap al lloc on hi ha l'acordió.)

MANEL: Vull que m'entengui, encara que sigui l'última cosa que faci...

PARE: No puc tocar l'acordió?

MANEL: Sí. Ara mateix l'hi torno. Però primer escolti'm.

PARE: Em falta molt poc per acabar la peça.

MANEL: Ja ho sé. Només una mica. De seguida el deixo continuar.

PARE: Sí, si us plau, l'hi devem a la mare. Aquest cop sí, aquest cop aniré a la lluna amb ella!

MANEL: No en tinc cap dubte.

(En MANEL torna a seure al costat del PARE i l'agafa de les dues mans. El PARE s'allibera i es posa a examinar les seves pròpies mans.)

MANEL: És una llar d'avis molt bonica, i agradable. Tindrà una habitació per a vostè sol, i tindrà un timbre al costat per si necessita res.

Podrà fer-lo sonar quan vulgui: ring-ring! (*Pausa*) És al capdamunt d'un turó. Des d'allà podrà veure el poble. I la via del tren. I casa nostra. Nostra...

(*En MANEL es queda encallat amb la paraula «nostra». Sent com si s'hagués trencat alguna cosa al seu interior.*)

MANEL: L'altre dia la vaig anar a veure. La gent semblava feliç.

(*El PARE, com un autòmat, comença a tocar l'acordió novament.*)

MANEL: Pare...! (Volent que li pari atenció) Pare, ring-ring! Però si encara no li he tornat l'acordió!

(*El PARE el mira sorprès. Sembla, però, que para atenció.*)

MANEL: Vaig prometre a la mare que el cuidaria. Li vaig prometre que faríem el viatge junts. Però, ai, pare!, els nostres trajectes són tan diferents! Tan diferents...

PARE: No estiguis trist, fill. Et faré una peça bonica per a tu també (*Li pica l'ullet*). Perquè la ballis amb la Dolors. Com és que no li truques? Truca-li. Però no li diguis que la cançó és meva, eh! Jo tampoc no l'hi diré. Serà el nostre secret. Tu agafa-la per la cintura i gireu cap a un costat, i després cap a l'altre...

MANEL: Pare, que la Dolors no és com la mare.

PARE: La mare vola, quan es posa a ballar.

MANEL: Ja ho sé. Però la Dolors no sap ballar.

PARE: No em sorprèn! Sempre amb aquell trasto entre les mans!

MANEL: Què hi té, en contra dels ordinadors?

PARE: Com?

MANEL: Ordinadors. Es va carregar el de la Dolors. No se'n recorda?

PARE: Una peça bonica. Sí senyor, te la faré jo mateix.

(*El PARE comença novament a tocar l'acordió imaginari.*)

MANEL: Ho té una mica magre, l'acordió el tinc jo.

(En MANEL agafa l'acordió imaginari, l'alça i l'hi ensenya.)

PARE: Dóna-me'l!

MANEL: Que l'hi doni?! Ni parlar-ne, haurà de venir tu a buscar-lo!

PARE: Necessito l'acordió per acabar la meva peça!!

MANEL: Doncs au, agafi'l!

(En MANEL torna a alçar l'acordió imaginari.)

PARE: Com no me'l donis et quedaràs sense peça! Tu mateix!

MANEL: (Parla a persones imaginàries, jugant) Ei, tinc un acordió fantàstic! Aquí! Toca les peces més boniques del món! Quant me'n doneu?

(El PARE tanca els ulls i es col·loca donant l'esquena a en MANEL.)

PARE: Tens ganes de jugar, eh!? Molt bé, comptaré fins a tres, i abans que digui tres el vull aquí, vull l'acordió als meus peus, em sents? Un...

MANEL: (Obeint) Vaaal... d'acooord...

(En MANEL, que encara riu, deixa l'acordió imaginari als peus del PARE.)

(El PARE obre els ulls i s'ajup, emocionat, per agafar el seu acordió.)

(En MANEL el mira commogut.)

MANEL: Estic llest per aprendre la seva peça, pare!

PARE: Doncs ho veig una mica difícil, perquè primer he d'acabar-la!

MANEL: I, si vol, també ballaré la seva melodia!

PARE: Amb mi no, eh! Això has de fer-ho amb la noia aquella amb qui vas!

MANEL: (Suau, gens agressiu) No vull ballar amb la Dolors! La Dolors se'n va anar, pare. O vostè o ella, em va dir. I la vaig entendre, sap?

Però ara estic amb vostè, pare. Per cuidar del seu acordió, si vol...
Això sí, m'ha d'ajudar. Ha de col·laborar una mica.

PARE: (*Emocionat*) Sí, però demà...

MANEL: Demà serà un altre dia! Demà he d'anar a parlar amb el meu cap, que el tinc molt empenyat.

PARE: El cabró d'en Juan...

MANEL: (*Amb una rialla*) Doncs la veritat és que quan s'empenya sí que s'assembla a l'oncle... Són igual de rabiüts! Ahir em va deixar anar que el cap també l'he de portar, a la feina! I que si em deixava el cap a casa m'hauria d'endur la feina a casa!

PARE: (*Amb molt convenciment*) Jo t'ajudaré a trobar el teu cap. Tu no t'esveris. No pot ser gaire lluny. Potser al sofà...

(*El PARE comença a buscar el cap del fill.*)

(*En MANEL el mira entre divertit i entendrit.*)

MANEL: En aquesta casa, tot s'amaga sempre al sofà!

PARE: Oh, és que és un bon amagatall! Cap, caparró! Ets aquí, caparró?
(*A en MANEL, fermament*) Crida'l, segur que a tu et fa més cas que no pas a mi.

MANEL: I és clar, bé que és meu! (*Barreja de sentiments, entre vergonya i excitació*) Cap, caparró...

PARE: (*Amb un gest l'anima que ho faci amb més convicció*) Vinga... sense por. Fot-li!

MANEL: (*Animat*) Ei, cap, cap gros! Capsigrany!

PARE: Això mateix! Amb convicció, que sàpiga qui mana, aquí!

MANEL: (*Ficat en el paper*) Ei, cap... caparràs llardós! On coi t'has ficat?

(*El PAREriu de valent. Mentrestant, en MANEL, per agafar forces, respira dues*

vegades profundament i llavors fa un bram com els que fan els animals quan es preparen per atacar.)

MANEL: Aaah!!! Caparró!! Tens ganes de jugar, eh!? Comptaré fins a tres. I abans que digui tres et vull aquí, et vull als meus peus, em sents? Un...

(Dit això, el PARE li fa un gest que es quedi quiet. Sense dir res s'acosta en silenci a mirar sota el sofà, en treu un cap imaginari a les mans i el dóna al seu fill, amb cara d'ingenu.)

PARE: Feia veure que no ens veia. Però nosaltres som més llestos.

MANEL: Sobretot vostè, pare.

(En MANEL es col·loca el cap imaginari en el lloc del seu cap.)

MANEL: Sort que l'ha trobat!

PARE: No deu ser gens agradable anar pel món sense cap.

MANEL: Podria haver-ne fet una de grossa! A veure: 9535 per 9002? 85 milions, 834 mil 70! Perfecte!

PARE: *(Meravellat)* Dius unes coses tan boniques...

(En MANEL li passa la mà per sobre de l'espatlla, afectuosament.)

MANEL: Ja ens en sortirem junts... Continui amb la seva peça, pare! I quan l'acabi, me l'ensenya i en començarem una de nova! I anirem a nedar! És clar que mai no ho farem tan bé com l'oncle Juan, però bé...

PARE: El cabró d'en Juan! Malparit!

MANEL: *(Espontàniament)* Cabró, malparit!

(El PARE el mira sorprès i alhora meravellat. En MANEL també està sorprès. Encara no se sap avenir com s'ha atrevit a dir una cosa així.)

PARE: Així m'agrada!

(En MANEL, decideix no retractar-se del que ha dit i tirar endavant. Respira profundament i aquesta vegada repeteix les paraules amb tota la intenció.)

MANEL: Aaaaah! Cabró, malparit!

PARE: *(Mira cap amunt, rient)* Aquest cop no he sigut jo!

MANEL: *(Esbojarrat i poca-solta, rient com un boig)* Juan-Juanita, cap de tita!!!! Miiira, mira com nedo!

(En MANEL fa veure que neda. El PARE, mentrestant, udola i l'aclama.)

PARE: Juan: aire, que vol dir vent! I no tornis més!!!

MANEL: Oncle, cap de tita, sóc el dimoooooniii!!!

(El PARE i en MANEL es peten de riure.)

PARE: Tu-tu-tu! Cap de tita!!!

MANEL: Ets un cap de tita! Mira com nedo, me n'ha ensenyat el pare!
Juan, capsigrany, tros de suro i cap de pardal. CAP DE TITA!!!

(A mesura que es va tranquil·litzant...)

MANEL: *(Rient)* No és fàcil fer-ho tan bé com ell! Però anar fent i no ofegar-se ja té mèrit! I a les nits li explicaré contes, o vostè a mi! I...

(Tot i l'eufòria d'en MANEL, el PARE no agafa l'acordió.)

(El PARE mira en MANEL com si mirés el no-res, amb la mirada perduda.)

MANEL: I si m'esbronquen a la feina, avançaré les tasques a casa! 9535 multiplicat per 9003, 85 milions 843 mil 605!!! No penso atabalar-me per una trista comptabilitat! Aquest cap no es rovellarà tan fàcilment! Si més no, no ho farà si continuo entrenant-lo. Només una coseta: m'ha de prometre que mai més no tornarà a anar-se'n sol a la via del tren. Quan vulgui anirem tots dos a veure passar els trens! Però des de l'estació! Des d'allà es veuen molt bé! Molt millor que des de la via!

(El PARE mira en MANEL sense parpellejar, com si fos un desconegut.)

MANEL: No vol anar a veure els trens amb mi?

(El PARE el mira sense dir res.)

MANEL: Pare, digui'm alguna cosa. Oi que ens en sortirem? No està content? *(Mirant a un cantó i a l'altre)* On ha deixat l'acordió?

PARE: Quin acordió?

MANEL: El seu! Estava component la peça més bonica del món per a la mare! I quan l'acabés...

(Amb la mirada, el PARE li expressa que no sap de què li parla.)

PARE: I vostè com ho sap, això de la meva peça? Qui és?

(La pregunta del pare deixa en MANEL fet pols. S'asseu un moment. Però treu forces i reacciona.)

MANEL: Sóc el seu fill. En Manel.

(El PARE el mira trasbalsat, sense entendre res. En MANEL, en un rampell de desesperació, va cap a la saleta i comença a posar-se el vestit de la mare.)

MANEL: I vostè és el meu pare!

MÚSIC: Se t'obliden les pastilles, les ulleres, els noms, els aniversaris, les cares, els camins. I, per últim, se t'oblida on estàs i per què, i fins i tot qui ets.

MANEL: És vostè, qui em va ensenyar a nedar sense saber-ne! És vostè, qui em va treure de l'aigua quan m'estava ofegant! I després em vaig fer gran i vaig trobar una bona feina. I tots tres, amb la mare, ens en vam anar a sopar amb el meu primer sou. No se'n recorda?

(En MANEL s'ha acabat de posar la roba de la mare i intenta que el PARE torni en si.)

MANEL: La mare estava molt orgullosa de nosaltres... i llavors també la va treure a ballar... No ho recorda, pare?

MÚSIC: L'oblit no coneix fronteres. Passes de ser algú a no ser res. I no només tu, perquè un cop ja no ets res, tota la resta desapareix.

(En MANEL, ballant com un boig, arrossegant el PARE a contracor.)

MANEL: Giri amb mi, pare. Ara cap a un costat i després cap a l'altre...
Pare, si us plau! Pare... pare!!!

MÚSIC: Ets vell, cada cop més vell. Irremeiablement. No hi ha marxa enrere.

(El PARE ha tornat al seu món. Per sempre. En MANEL, abatut, està convençut que el PARE se n'ha anat per sempre. Comença a treure's la roba de la mare a poc a poc. Molt lentament. S'acosta al telèfon i l'agafa.)

MANEL: Vinguin quan vulguin. Ja estem preparats.

MÚSIC: Sisena estació: acordió, sala d'estar, dues maletes, telèfon. I tu i jo, aquí... a l'última estació.